N:r 7. Årg. 16. 15 April 1911. Pren.-pris 1: 35.

Utgifvare: Kom. för Sv. Missionen i Kina. | Redigeras af ERIK FOLKE och EMMA BESKOW. | Expedition: Malmtorgsgatan 8. | Telegramadress: »Sinim», Stockholm. | Telefon: Riks. 44 59., Allm. Brunkeb. 17 35

Innehåll: Lärjungasorg och lärjungaglädje II. — Bildandet af Kommittéen för Erik Folkes mission i Kina. — Professor Gustav Warneck. — Påsk. — Ljus öfver griften. — Hälsning till missionärerna. — Den lille indiangossen. — Familjenotis. — Hemkomna missionärer. — Tillkännagifvande. — Redovisning. — Julladorna.

Lärjungasorg och lärjungaglädje.*

II.

Vi se, hur Judas betedde sig. Han hade förhärdat sitt hjärta, och troligt är, att han hade begått den synd, som vi kalla synd mot den Helige Ande. Det var icke någon sann ånger i hans hjärta.

Men det var eller åtminstone blef förtviflan, kall, stum förtviflan, då han såg följderna af sin handling, hvilka han knappt torde hafva beräknat. Någon botfärdighet i egentlig mening, någon hjärtesorg, hade han icke. Han gick icke med sin synd till Jesus. Han gick icke fram till honom i bekännelse och bön om förlåtelse. Det hade han dock haft tillfälle till därute i örtagården.

Det finns, såvidt jag förstår, en lärjungasorg, som går djupare än all annan. Och det är den, då en lärjunge måste misstänka sig själf vara i Judas' läge, då han tänker: »Jag har begått den synd, som icke varder förlåten. Jag har icke endast syndat utan varit trolös, jag har lekt med Guds nåd, så att för mig finns intet hopp.» Men den sorgen är *lärjungasorg*, icke världssorg. Jag har aldrig sett den sorgen annorstädes, än där det funnits lärjungasinne. Jag har sett den hos bekymrade människor, som intet högre önskat än att hafva det godt med Gud. Och då är det ju ändå *lärjungasorg*. Icke så till förståendes, som om den sorgen passar en Jesu lärjunge. Nej. Men det är dock något af lärjungasinne i den sorgen, och det är därför som *förlåtelse* finnes för en sådan människa.

Men tänk dig nu en själ, som råkat in i detta läge. Hon liknar en person, som kommit in i en labyrint. Hon hittar icke ut utan går ständigt i kretsgång. Och kretsgången är hennes sorgsna tankar. Naturligtvis finns det mycken annan lärjungasorg än den, jag nu har nämnt. Det är emellertid den, som skymtar fram ur vår text.

Men det finns också *lärjungaglädje*, och äfven den skymtar fram i vår text. Och den djupast liggande glädje, vi hafva, som sörja öfver vår synd och bristande trohet mot Herren, är den glädje, som Johannes hade, då han i sitt bekymmer fann vägen till *Jesu hjärta*. Detta är vårt lifs djupaste glädje. Den är dock ganska fördold. Det är icke någon bullrande glädje, icke en glädje, som höres långt och synes vidt, åtminstone icke i allmänhet. Det är ju så med en flod, att där den rinner upp, synes den icke så stark. Det är, där den flödar ut, som den synes mäktig. Så förhåller det sig ock med lärjungaglädjen. Lärjungarnas första och största glädje är att hafva funnit vägen till *Jesu* hjärta. När Petrus, Johannes, Jakob och de öfriga lärjungarna kommo till det hjärtat, när de sågo och hörde, hur det hjärtat slog, och att det var för *dem*, det slog, för dem det arbetade, då blef detta deras lifs glädje. De togo med sig sorgen till det hjärtat, och det var klokt gjordt. Tar man med sig sorgen till Jesu hjärta och lägger ned den där, på samma gång som man lägger sig själf där, så blir denna sorg förvandlad i glädje. Vid det varma hjärtat tinar sorgen upp. Kanske blir det i tårar. Men den tinar dock upp, den gifver sig. Den står icke emot det hjärtat, det kan den icke.

Är *du* en, som irrar omkring för dig själf med din sorg, ett rof för de mörka tankarnas kretsgång, kom till Jesu hjärta, så skall du få se, att där gifver sig sorgen! Tänk att få komma till honom och få känna: »Han förstår mig»! Hvilken hjälp! Ja, här finns förståelse för en syndares alla tunga tankar, här finns hjälp vid detta hjärta. Här finns

* Passionspredikan af kyrkoherde Fr. Hammarsten, stenografiskt upptecknad.

hemsöktes, tycktes för honom afskära allt hopp för framtiden. Han tillfrisknade dock fast mycket långsamt, men krafterna voro brutna, och det var endast tack vare sin energi, som han höll sig uppe.

Under dessa lidandes år fick Warneck sin blick öppnad för missionens världsomfattande betydelse, och missionen blef sedan hans lifs studium.

Under sin studietid hade han i professor Tholuck en god lärare och en faderlig vän. Han synes ock ha tillägnat sig ej så litet af Tholucks ande. Under sin första tjänstetid kom han i beröring med Grundemann, en ung präst lika full af missionsnit som han själf. Tholuck och Grundemann bidrogo hvar på sitt sätt att föra Warneck fram mot den lifskallelse, Herren gifvit honom. Warnecks missionssinne kunde ej länge blifva obemärkt. Inom kort kallades han till sekreterare för Rhenska Missionssällskapet. Hans svaga hälsa gjorde dock, att han snart måste afsäga sig detta uppdrag och åter draga sig undan till ett litet pastorat på landet. »Det synes nästan otroligt,» säger dr Julius Richter, »att en landtpräst i en afsides liggande församling skulle efter loppet af 22 år blifva en man med världsrykte — och det icke genom någon epokgörande uppfinning eller några hjältedåd utan genom att oaflåtligt hafva riktat sin energi på missionsstudier samt i böcker och tidningar hafva fört missionens talan. Warneck blef verkligen medelpunkten för missionsintresset icke blott i Tyskland utan i hela Europa.»

År 1874 började Warneck utgifvandet af en missionsskrift »Allgemeine Missions Zeitschrift,» hvarmed han fortsatte till sin död. Under sin sista sjukdom läste han korrekturet för januarinumret 1911 och utropade då under djup rörelse: »Detta är vårt 38:de år.» Denna tidskrift har genom sin sakrikhet, sitt djup och sin omfattning fått göra missionen känd och erkänd särskildt bland de bildade klasserna. Af Warnecks öfriga skrifter intager hans verk: »Den protestantiska missionens historia» främsta rummet.

Warneck har ej utan skäl blifvit kallad grundläggaren af missionsvetenskapen, och han blef den förste, som vid universitetet i Halle beklädde den nyupprättade professuren i detta ämne.

Underbart var att se, huru han ända till det sista med friskhet och kraft ägnade sig med hela sitt hjärta åt missionen. Han hade ofta bedit, att Gud skulle taga honom hem midt under arbetet, så att han ej skulle behöfva läggas åsido. Denna hans bön blef ock besvarad. Efter endast en kort sjukdom afsomnade han den 26 december 1910, annandag jul, vid tonerna af den sköna tyska julsången: »Herre, nu låter du din tjänare fara i frid efter ditt ord, ty mina ögon hafva sett din frälsning, hvilken du har beredt inför alla folk.»

Så har nu denne trogne Guds tjänare fått ingå i sin Herres hvila, manande oss att följa i hans fotspår.

Det är mycket svårare att **bedja** *för missionen än att* **gifva** *åt missionen. Vi kunna i själfva verket bedja för missionen, endast om vi själfva ständigt lefva ett bönelif. Och ett bönelif kunna vi lefva, endast om vi lefva ett lif af gemenskap med Gud.*

G. Warneck.

Påsk....

.... uppståndelse, förnyelse, pånyttfödelse.

Själfva påskdagen i fjol voro vi för första gången samlade till s. k. stormöte i vår väns, diakonen Ching, by. Det är *påsk* — förnyelse — i naturen! Se, hur det nya lifvet spirar i hvarje, om än aldrig så litet grässtrå! De första vårblommorna, smörblommor naturligtvis, lysa så gula vid vägen i den tidiga sabbatsmorgonen. *Påsk* — uppståndelse!

Två och en half timmes ridt för till målet för resan. På långt håll synes det stora predikotältet, som i går kördes dit och slogs upp. I utkanten af byn möta vännerna: först den lille saktmodige men alltid leende diakonen, så flera predikanter, hvilka kommit oss till hjälp från andra håll, och så »bröderna». En tar tyglarna ifrån mig, en piskan, en hatten, en paraplyet o. s. v. Där borta möta kvinnorna. Diakonens mor, snart åttio år gammal, går i spetsen, och hvem ser jag längre bram om inte hans ungefär lika gamla svärmor, som är alldeles blind. De äro så innerligen rara och snälla, dessa båda silfverhåriga gummor...

»Ping-an» (frid), ljuder hälsningen från alla håll. »Hur är det hemma? Pastorn reste tidigt; ni har kommit fort hit; åsnan är kvick; pastorn har ej fått frukost; kommer ni ensam? Kunde inte pastor B. komma med och pastor L. och fröken A. och den och den? Hur må de alla?»... Så hagla frågorna.

Men nu äro vi framme vid vår värds, diakonens, hus. »Stig in! Stig in!» Flera komma nu och hälsa. Alla skola ha ett vänligt ord, en fråga, hur det står till hemma med den och den o. s. v. Nu kommer en med rykande varmt tvättvatten, en annan med te, en tredje med en tallrik torkad frukt, och sedan kommer frukosten. »Ursäkta, att vi alla redan ha ätit! Håll nu till godo!» — Och så försvinna de mycket taktfullt, alla utom sonen i huset, som skall passa upp.

Efter måltiden titta vi in i det lilla kapellet, som är helt och hållet bekostadt af värden. Här sitdera några sina biblar, andra språka tillsammans; där borta i en vrå ligga ett par predikanter på knä i brinnande bön för dagens möten.

Men nu måste vi gå. Tältet är redan fullsatt af väntande skaror. Då f. m. mötet vid 9-tiden började, var t. o. m. platsen utanför alldeles fullpackad af folk. Det härliga påskevangeliet förkunnas nu af 5 predikanter, den ene aflösande den andre utan uppehåll till kl. 2 e. m., d. v. s. i hela fem timmar. Föredragen afbrötos endast då och då af sång — sång, som ingeuting lämnade öfrigt att önska i fråga om styrka men väl i fråga om harmoni. Stor stillhet rådde hela tiden, om man frånräknar, att några små barn ej ville vara tysta.

Efter middagen fortsattes mötet igen, tills det var mörkt, och efter ett uppehåll sedan åter från kl. 8 e. m. till kl. 12. Detta sista mötes åhörare bestodo nästan uteslutande af unga män, som nu voro lediga efter dagens arbete. Om någon bland dem uppträdde störande på något sätt, tystades han genast ned af de öfriga. Att höra *mycket* tycktes vara allas önskan. Flera gånger, då vi ville afsluta mötet, ropades det i korus: »*Nej, nej, vi vilja höra mer — i natt ha vi tid, icke i morgon,* om det är vackert väder!» På samma sätt var det kväl-

len förut, då mötet pågick till kl. 11. Tredje dagen började vi tidigt och fortsatte till midnatt...

Påsk — det är påsk i Guds rike, uppståndelse efter tusenårig vinternatt... Hvilken högtid för vännen Ching och hela hans familj att se ett sådant möte i sin by! Ching har bedit och arbetat, bedit och förmanat i öfver 10 år och utstått mycken försmädelse. Nu har han fått se den dag, då det ej längre är en skam för någon i byn att deltaga i de troendes möten, men då det däremot anses opassande att förlöjliga och förföljа någon för evangelii skull. Det är påsk — förnyelse — se, hur det spirar, det nya lifvet, om ännu svagt, i dessa många nya planteringar!

Verner Wester.

Ljus öfver griften.

Vi voro tre missionärer, som gingo genom staden Haichow, så ut genom stadsporten och sedan vägen till höger fram mellan åkrarna. Där ganska långt borta lågo grafvarna. Under vägen dit hade samtalet rört sig om de älskade, som där fått sin hviloplats.

Sedan jag sist besökte detta ställe, hade en af de våra där bäddats ned.

Vårt samtal hade tystnat. Framkomna till grafvarna böjde vi ovillkorligt våra hufvuden, medan en tårsmög sig fram. Till vänster låg ett kalt berg och till höger de grå stadsmurarna. Rakt framför oss möttes våra ögon af gråa åkrar, här och där afbrutna af en upphöjning, en påminnelse om att där hade ägarne gömt sina döda. Dessa hade stigit ned i en hopplös graf — icke så våra döda.

Där i den lilla grafven låg syskonen Tjäders lille älskling Ivar, litet längre bort broder Jakob Bölling. I minnet gingo vi tillbaka till den stund, då vi stått där vid vår syster Inez Böllings sida i hennes stora sorg. Det hade gripit djupt i hjärterötterna, på samma gång som vi känt den Heliges närvaro och hans tröst. Nu stodo vi lutade öfver Tora Westers graf.* Hennes yttrande kort före hennes död ljöd ännu i mina öron: »Gärna går jag till Jesus. Men om Gud vill, skulle jag ännu en liten tid gärna vilja utså säden.» Hon hade, under det hon lefde, varit så trogen i att utså säden liksom ock vår älskade broder Jakob Bölling. Nu gällde det för oss att fortsätta sådden.

Vår vän Verner Wester hade, under det vi stodo vid hans älskades graf, gått ifrån oss och stod nu ensam med ansiktet bortvändt. Godt, att om hjärtat blir för fullt, vår hjärtesuck är känd och förstådd af Gud!

Missionär Böllings graf.

* * *

Åter stod jag tillsammans med några vänner vid ett par grafvar, denna gång i Ishi. Ej heller här var det någon vacker hviloplats, omgifven af träd och blommor. Nej, den grå stadsmuren låg helt nära. Jorden var torr och hård, ty det var tidigt på våren, och intet grässtrå, ingen liten blomma tittade fram, som jag kunde ta med mig såsom en hälsning till en älskad mor och mormor i hemlandet. Här lågo den älskade Naemi Linder med sin lille Gustaf och syskonen Hahnes lille Per. Syster Naemis namn stod ej blott på minnesvården vid grafven, det lefde i våra hjärtan. Hon hade i lifvet varit »allas vår vän», och nu — hvilket hopp! Numer var icke blott hennes namn skrifvet i himmelen, utan hon själf och de två små hade gått att vara med Jesus.

* * *

Så är det en tredje grafplats, dit mina steg oftare hafva fört mig. Den ligger helt nära Hanchengs missionsstation. Vår lille Willie hvilar där. Det var med tårar, han gömdes, »stationens lilla solstråle», men med tack till Gud för lånet. Hans sist uttalade bibelord: »Låten de små barnen komma till mig!» ljuda ofta i våra öron. *Nu* hade han kommit. Hans två äldre syskon hade ängsliga fattat i mammas klädning, när de sett kistan försvinna i den lilla uthuggna grafkammaren,* och frågat: »Vill mamma inte

* Strax intill denna har efter det nu skildrade besöket gömts äfven stoftet af lille Gustaf Wester.

* I Kina uthugges vanligen från bottnen af grafven åt ena sidan en liten kammare eller grotta, kvari kistan skjutes in.

ha Willie mer?» »Ack jo, men Jesus har utsett en mer passande plats för vår älskling.» Både troende och hedningar voro med oss vid grafven. En kvinna gick fram till mig och sade, då kistan blef nedsänkt: »Skrik nu — skrik bara ut!» Hedningarna ha orsak att jämra sig och skrika, men vi, som känna hugsvalelsens Gud, kunna aftorka tårarna, ty vi hafva ett lefvande hopp. För oss är det ljus öfver griften.

Ja, låt oss i tacksamhet mot vår Återlösare hviska tröst till den döende världen, peka på offerlammet Jesus för Kinas millioner, så att också de kunna finna tröst i sorgen och glädje i lifvet!

Dagny Bergling.

Hälsning till missionärerna.

Från våra kära uppoffrande missionärer ute på hednafälten tränger en och annan gång en vemodsfull ton genom deras bref, tillkännagifvande att de stundom känna sig glömda af forna vänner i hemlandet. Vid gemensamt samtal om denna sak i Sunne kristna friförsamling, vid dess församlingsmöte den 12:te sistlidne februari, erkändes villigt den stora försnmlighet, vi hemma ådagalägga, då det gäller att i bön, åkallan och uppoffring tänka på våra därute, mot hedendomens nöd och styggelser ensamt kämpande representanter. Detta allvarliga samtal föranledde nppriktig syndabekännelse och bön för oss själfva och våra missionsvänner.

Församlingen beslöt enhälligt att genom missionstidningarna sända *alla* våra missionärer de varmaste fridshälsningar med Jes. 55: 10, 11, därvid särskildt ihågkommande följande, i olika sällskaps tjänst varande missionärer,* hvilka längre eller kortare tid vistats ibland oss och af oss äro personligt kända:

Kina Missionärerna: Joh. Sköld med familj, L. M. Högberg, L. J. Larsson, Tjellström, E. Folke, H. Tjäder, Hagqvist, Aug. Carlsson, G. Fredberg, Maria Hultkrantz, Josef Olsson, Nanny Fredrikson.

Kongo Missionärerna: Fru Anna Bauer-Ross Philips, född Nyvall, P. A. Westling med familj, Theofil Ceder, Livia Dahlström, fru Signe Walder, född Kjellander.

Zulu Missionärerna: Hans Nilsson med familj, Erik Anderssou med familj, Gerhard Månsson.

Missionen i Ryssland m. m. Alaska och Lappland: N. F. Höjer med familj, V. Sarfve, Aug. Andersson, John Levin med familj och Inga Mattson.

I Jesu kärlek

Sunne Kristna friförsamling.

Den lille indiangossen.

Berättelse för våra små.

Med ett hjärta, som brann av kärlek till Frälsaren, hade en ung man gått ut till Brasilien såsom missionär för att förknnna evangelium för där boende indianer. Men han hade det ingalunda lätt. De vita, som funnos i den del af landet, där han slagit sig ned, voro i allmänhet mycket råa och gudlösa och tänkte blott på sin egen fördel, och indianerna voro förbittrade på dem och sökte, var de kunde, grymt hämnas på sina förtryckare. Där stod nu missionären mitt emellan och försökte på alla sätt stifta frid samt få hjärtana att öppna sig för Herren Jesus, den store Fridsfursten.

En dag fick han höra ett jämmerligt skrik. När han ilade till platsen, fick han se, hur elaka, vita jägare vid ett rep släpade med sig en liten omkring sexårig indiangosse, alldeles som hade han varit en liten hund. Och som en hnnd uppförde sig också vildmarkens lille son. Han bet och slog omkring sig, och ju mer de grymma männen skrattade, dess mer rasade den lille fången.

Upprörd skyndade missionären fram, men jägarne brydde sig inte alls om hans förmaningar. De hade hjärtan som av sten. Då fick missionären en plötslig ingivelse.

»Jag vill köpa gossen av er. Hur mycket vill ni ha för honom?»

Detta tyckte jägarna var utmärkt, och då missionären genast tog fram den begärda summan och utan vidare betalade den, löste de sin fånge och överlämnade honom åt köparen. Missionären tog gossen vid handen och förde honom med sig till sitt hus. Men han skulle snart komma underfund med att den lille, vilkens språk han inte alls förstod, mer liknade en vildkatt än ett människobarn. Hur gärna hade han icke återfört honom till hans föräldrar! Men *var* dessa funnos, hade han ingen aning om. Blott så mycket hade han af jägarna fått höra, att Schiko, såsom de kallade den lille, var från en helt annan del af landet. Att släppa gossen lös och låta honom springa på egen hand, vågade missionären icke heller, av fruktan att den svartögde lille pilten då åter skulle tagas till fånga.

Först ville Schiko inte alls ha några kläder på sig. Att sitta till bords tyckte han var fruktansvärt, liksom ock att ligga och sova i en bädd. Helst lade han sig under sängen. Långsamt gick det, men efterhand lyckades dock missionären, som ännu var ung, att vinna den skygge, vilde gossens förtroende.

När Schiko slutligen inte mer tänkte på att rymma sin väg och till och med började känna stolthet över att hava kläder på sig, ville missionären gärna ta honom med sig i skolan. Men härom ville Schiko inte höra talas. Den nya trevliga griffeltavlan kastade han i en vrå. Barnen tyckte han inte om. När han skulle ha roligt, ville han vara med hästarna och hundarna.

Så blev det examensdag i skolan, och missionären lyckades då göra sin lille fosterson så nyfiken, att han verkligen gick med för att höra på. Han hade nu lärt att tala riktigt bra den dialekt, som användes av indianerna i denna trakt.

Schiko satt i början alldeles tyst och stilla, men när läraren förevisade de ritningar, som skolbarnen gjort, blev hans intresse så livligt, att han rusade npp, jublade, klappade händerna och ropade, att han ville också gå i skolan för att lära sig rita.

Och sedan Schiko en gång börjat, lärde han hastigt och lätt, ja, han visade en riktigt brinnande iver att kunna lika bra som de andra barnen. Men det var också nå-

* Somliga af dessa äro f. n. i hemlandet men hälsas icke dess mindre.

got annat, Schiko efterhand började fatta, och det var Frälsarens kärlek, som hans faderlige vän åter och åter talat med honom om.

En dag kom han inspringande i missionärens rum och ropade: »Far, nu vill också Schiko älska den gode Anden!»

Missionären slöt den brinnhyade gossen i sin famn. Det var ju efter denna stund han så länge väntat och bedit. »Hur har du kommit till detta beslut?» frågade han.

»Jag har åter och åter sett på Jesus, där han hängde på korset, och så kunde jag inte annat,» förklarade Schiko enkelt.

»Ser du, då har en droppe av hans blod runnit ned också på dig och löst dig från fruktan för de onda andarna.»

»Nej, inte bara en droppe, min fader. Strömmar av Jesu blod skola rinna över mitt hjärta, så att det blir alldeles rent och heligt,» förklarade Schiko, och så tillade han högtidligt: »Far, jag vill leva helt för Jesus!»

De knäböjde med varandra och bådo, och snart kunde Schiko jubla i vissheten, att han var mottagen af sin Frälsare.

Det var en skön dag, då Schiko, nu 14 år gammal, blev döpt. För alla de närvarande var det, som om Gud särskilt talat till dem genom det under, han gjort med den vilde, obändige gossen. Av lejonet hade verkligen blivit ett lamm.

När Schiko blivit litet äldre, vaknade hos honom en brinnande längtan att få komma till sin egen stam för att förkunna om Jesus, syndares Frälsare, och så skickade missionären honom till en skola i sitt hemland, för att han där skulle få studera. Innan han återvände till Brasilien, blev han ock genom bön och handpåläggning invigd till missionär bland indianerna.

Missionären hade så oändligt gärna velat behålla den unge indianen hos sig såsom sin medhjälpare. Men Schiko tillhörde i första rummet Jesus, det hade han klart för sig, och därför ville han icke ställa sig hindrande i vägen, när Frälsaren tydligt visat Schiko, att han skulle återvända till sitt eget folk. Och så skedde det, att Schiko drog bort till sin egen stam i de stora urskogarna. Och där verkade han med stor välsignelse och vann många själar för den store Konungen Jesus Kristus.

Familjenotis.

Att Herren den 27 febr. skänkt oss en välskapad dotter, meddelas härmed missionens vänner.

Tungchow-fu. Sheusi China.

Margit och *Hugo Linder.*

Hemkomna missionärer.

Tisdagen d. 4. ds. anlände makarna *August* och *Augusta Berg* välbehållna till Göteborg.

Må Herren rikligen välsigna dem under deras vistelse i hemlandet och därunder stärka dem till ande, själ och kropp!

Svenska missionen i Kina

har påskdagen möte i *Huskvarna*, hvarvid fröken *Gertrud Halldorf* afskiljes för missionskallet.

Annandag påsk hålles möte i Jönköping. Vid båda tillfällena äro missionär *August Berg* och hans fru närvarande.

Redovisning

för influtna medel till "Svenska Missionen i Kina" under mars månad 1911.

N:o		Kr.	Ö.
281.	Missionsmedel från Fryggesboda gm C. C., Lindesberg	20:	—
282.	M. H., Linköping, gm A. K.	10:	—
283.	N. N., Sthlm	25:	—
284.	K. F. U. K:s Centralförening, till M. Björklunds underhåll, gm K. M. A.	600:	—
288.	»Gummans kash» från E. N., Ystad	10:	—
289.	»Ett litet löf»	40:	—
291.	L. E., Sthlm	5:	—
293.	Vikaryds syförening gm N. D.	75:	—
295.	E. W., Sthlm	30:	—
300.	Ruts julklapp	1:	—
301.	Sparbössemedel från Alingsås, gm A. J.	5:	—
302.	D:o från Medle by gm N. J. H.	15:	—
304.	Tenhults mfg gm K. E. H.	25:	—
305.	Rogla mfg gm K. N.	30:	—
306.	Ur några sparhössor i Umeå gm A. B.	33:	35
309.	R. J., Sthlm, till M. Ringbergs underhåll	10:	—
310.	E. & I. W., Djupvik, Söderhamn	25:	—
311.	Insamling på syförening hos E—s, Rösta, gm E. G., Skärfsta, Sollefteå	20:	25
312.	Kollekt vid begrafning i Hermanssveden gm O. A. O., Östervåla	1:	81
313.	O. E. gm d:o	4:	—
314.	C. N., Gräsbo, gm d:o	9:	—
315.	A. E. A., Norrköping	10:	—
316.	Kollekt i Baggetorp gm M. K., Misterhult	5:	25
320.	D. H. T.	10:	—
321.	»Ur en Kina-bössa»	5:	—
322.	E. P., Sthlm, Försålda kash	1:	—
324.	Från Vallsjö församlings missionskassa gm O. H.	50:	—
325.	M. T., Kariskoga	10:	—
327.	M. W., Öxnered, rah. på H. S. Ö.	4:	—
328.	Sparbössemedel från H. K., Lund	10:	—
329.	Månstorp mfg gm K. S., Svaneberg	25:	—
330.	A. R., Tranås, gm K. B.	5:	—
331.	A. D., Mariestad	5:	—
332.	Missionsvänner i Usta, St. Mellösa, gm M. L.	50:	—
333.	Kollekt vid missionsstund d. 12 mars på missionshotellet, Göteborg, gm A. A.	25:	—
335.	H. J., Jäders bruk, gm E. O. B.	10:	—
336.	Kristdala mfg gm C. M.	140:	—
337.	En Karlsborgs-familjs sparbössor	32:	20
341.	Huskvarna mfg gm J. L. L.	40:	—
342.	»Hvar så behöfves», gm F. v. O., Grenna	16:	—
343.	Sparbössemedel gm F. V., Åsen, Strengsered	11:	25
344.	Strengsereds syförening gm d:o	13:	—
345.	Kollekt den 12 mars i S:t Görans kyrka gm J. L.	15:	11
346.	Onämnd, Tranås, gm K. B., Tranås	2:	50
	Transport	1,489:	72

		Kr. Ö.	
	Transport	1.489: 72	
347.	Insamling på syförening hos F. B. gm E. G., Sollefteå	24: 55	
348.	H. & O. J., Norrköping	20: —	
349.	J. L., Gräsfall	10: —	
350.	Mörteryds ungdomsförening gm A. J.	125: —	
351.	Missionsvänner i Hörsta, till A. Hahnes uuderhåll, gm P. L.	25: —	
352.	»Ett litet tackoffer» genom A. K., Björkeryd	10: —	
355.	A. E., Skellefteå	5: —	
357.	Östra & Västra arbetsför., Jönköping gm O. J.	100: —	
358.	Årets konfirmander i Barkeryd gm A. B.	26: 17	
360.	H. B., Hofva	20: —	
361.	Böneryds arbetsförening gm G. H.	25: —	
366.	Malmbäcks mfg, Malmbäck	25: —	
368.	Insamling i Björklinge missionshus gm F. P.	15: —	
369.	D:o i Björklinge småskola gm d:o	2: —	
370.	M. E., gm d:o	5: —	
371.	F. P., Björklinge	10: —	
373.	»Tackoffer»	80: —	
374.	C. Ö., Lidköping	10: —	
376.	Hillerstorps mfg, sparbössemedel den 26 mars, gm A. J. J.	11: —	
377.	M. K., Misterhult, öfverbet. på H. S. Ö.	2: 88	
378.	Kollekt d. 14 mars i Askaremåla gm M. K.	12: —	
379.	H. H., Åfärd	12: —	
381.	Onämnd	20: —	
382.	J. R.	10: —	
384.	J. P. gm J. A. B., Kalmar	27: 50	
386.	Systerföreningen »Liljan» gm K. L., Vadstena	100: —	
387.	J. Å., Hälland, rab. på H. S. Ö.	1: 88	2,224: 70

Särskilda ändamål:

N:o		Kr. Ö.
285.	Skolbarn i Kungsholms folkskola till skolfonden	3: 75
286.	Daggryningen i K. M. A. till skolan i Puchowfu	500: —
287.	P. B. H., Malmö, till Chou Hu-kangs underhåll	27: 50
290.	»Ett litet löf» till att fylla i kittlarna på missionshemmet i Dufbo	25:
292.	»Ett litet löf» till hemmet för missionärernas barn	25: —
294.	Jungfrufföreningen i Noglarp, till en bibelkvinnas underhåll, gm C. O., Näfvelsjö	115: —
296.	A. S—ll. »En liten sten till grunden till hemmet för missionärernas barn» gm B. J. S. N., Göteborg	5: —
297.	Huskvarna söndagsskola till Hsie Tao Sengs underhåll gm A. D.	50: —
298.	»Tackoffer» till blifvande sommarhemmet	40: 31
299.	Ps. 91: 4 till d:o	10: —
303.	»Från taeksamma föräldrar», till hemmet för missionärernas barn, gm S. N., Skellefteå	10: 27
307.	»Tackoffer» till d:o gm A. B., Umeå	5: —
308.	Barnens vän, till d:o, gm d:o	5: —
317.	M. K., Askaremåla, Misterhult, till Chias underhåll	65: —
318.	Mossby mfg, till V. Westers verksamhet i Haichow, gm C. T. E., Kumla	25: —
319.	Mossby mfg, till M. Nylins verksamhet i Puchow, gm d:o	25: —
323.	K. G. M., Sthlm, till Lu Hsien tu's & Yuans underhåll	50: —
326.	»Ur en sparbössa» till gossskolan i Hoiang	10: —
	Transport	996: 83 2,224: 70

		Kr. Ö.	
	Transport	996: 83	2,224: 70
334.	Kollekt vid barnens möte på missionshemmet, Dufbo, till hemmet för missionärernas barn	3: —	
338.	A. B., Sthlm, till blifvande sommarhemmet	10: —	
339.	M. Ö., Sthlm, till hemmet för missionärernas barn	10: —	
340.	P. E. W., Sthlm, till Chang Hsio Hai's underhåll	20: —	
353.	1 Mos. 22: 14, till hemmet för missionärernas barn, gm S. N., Skellefteå	5: —	
354.	»Från några vänner till de små», till d:o, gm d:o	11: —	
356.	S. S., Sthlm, till R. Anderson, till bokspridning	100: —	
359.	E. v. O., Sthlm, till hemmet för missionärernas barn	10: —	
362.	»Med tacksamhet för min älskade hemgångne», H. R., Sthlm, till d:o	20: 50	
363.	C. A., en försåld spets till d:o	10: —	
364.	»Till Herrens verk på G. A. Stålhammars station»	25: —	
365.	Ullervads mfg, »att användas på N. Högmans station efter hans godtfinnande» gm J. F., Fors, Ullervad	102: —	
367.	L. E., Sthlm, till hemmet för missionärernas barn	5: —	
372.	F. P., Björklinge, till d:o	5: —	
375.	S. T., Södra Lunds gård, Maspelösa, till Chang Ching-ehengs underhåll	200: —	
380.	Lilla Sv. Barntidningen, Jönköping, till skolfonden	4: 72	
383.	Onämnd vid bönemötet d. 28 mars i Betesdakyrkan till hemmet för missionärernas barn	25: —	
385.	H. T., Linköping, till Fuh-sins underhåll	10: —	
388.	T. N., Djursholm, till hemmet för missionärernas barn	100: —	1.673: 05

Summa kr. under mars månad	3,897: 75
Under jan.—febr. månader kr.	15,656: 70
Under jan.—mars månader kr.	19,554: 45

Med varmt till hvarje gifvare.

Allt härintill har Herren hjälpt oss. 1 Sam. 7: 12.

Jullådorna.

De vänner, som vilja vara med om julsändningen, ombedjas att godhetsfullt insända julgåfvorna under tiden 15—24 maj med följande adress:

K. F. U. M.

S. M. K.

Parkgatan 11.
Göteborg.

Som det lätt kan uppstå svårigheter att upprätta för tulldeklarationen nödvändiga innehållsförteckningar, så bedja vi vänligen, att afsändarne måtte åsätta *hvarje* paket en innehållsförteckning med uppgifvet värde på hvarje sak däri samt äfven undvika att i samma paket sända gåfvor till olika mottagare. Dessa förteckningar å paketen borttagas vid packningen i Göteborg.

Svenska Boktryckeri-Aktiebolaget Stockholm, 1911.